

Președintele Thomas S. Monson

A înviat!

Mormântul gol din prima dimineață de Paște a fost răspunsul la întrebarea lui Iov: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?”.

Aceasta a fost o sesiune remarcabilă. Din partea tuturor celor care au participat până acum prin cuvântări sau muzică, în calitate de președinte al Bisericii, în acest moment am ales să vă spun doar două cuvinte, cunoscute ca fiind cele mai importante cuvinte din limba engleză. Aceste cuvinte sunt „Vă mulțumesc” pe care le adresez surorii Cheryl Lant și consilierelor ei, corului, muzicienilor, vorbitorilor.

Cu mulți ani în urmă, în timp ce eram la Londra, Anglia, am vizitat renumita galerie de artă Tate. Lucrări de Gainsborough, Rembrandt, Constable și alți renumiți artiști erau expuse în numeroase săli. Am admirat frumusețea lor și am recunoscut măiestria care fusese necesară pentru a crea aceste capodopere. Cu toate acestea, într-un colț neobservat de la etajul al treilea, era înghesuită o pictură care, nu numai că mi-a atras atenția, ci m-a și uns la inimă. Artistul, Frank Bramley, pictase o căsuță sărăcăcioasă care era cu fața îndreptată spre marea agitată de vânt. Două femei, mama și soția unui pescar absent, vegheaseră și așteptaseră întoarcerea lui pe tot parcursul nopții. Acum trecuse noaptea și și-au dat seama că el dispăruse pe mare și nu avea să se mai întoarcă. Îngenuncheată lângă soacra ei, cu capul ascuns în poala bătrânei, tânăra

soție plângea cu disperare. Lumânarea arsă de pe pervazul ferestrei arăta cât de mult așteptaseră în zadar.

Am perceput suferința femeii tinere; am simțit amărăciunea ei. Titlul vizibil inscripționat care nu poate fi uitat ușor, pe care artistul l-a dat lucrării, vorbea de tragicul eveniment. Acesta era: *Zori de zi fără speranță*.

O, cât de mult avea nevoie tânăra femeie de alinare, chiar de realitatea din poemul „Requiem” de Robert Louis Stevenson:

*Acasă este marinarul,
acasă de pe mare,
și vânătorul, acasă de pe deal.*¹

Dintre toate elementele vieții muritoare, niciunul nu este așa de sigur

precum este sfârșitul ei. Moartea nu ocolește pe nimeni; ea este „moștenirea noastră universală. Ea poate să-și ceară victima imediat după naștere sau în perioada adolescenței, în perioada primei tinereți sau chemarea ei poate fi amânată până la vârsta părului nins; poate veni ca rezultat al unui accident sau al unei boli, ... sau ... din cauze naturale; venirea este însă obligatorie”.² Ea reprezintă, inevitabil, o pierdere dureroasă pentru cei dragi, în special la tinerețe, o lovitură zdrobitoare dată visurilor nerealizate, ambițiilor neîndeplinite și speranțelor spulberate.

Oare ce ființă muritoare, în fața pierderii unei persoane iubite sau, într-adevăr, stând ea însăși în pragul eternității nu a cugetat la ceea ce se află după vălul care separă cele văzute de cele nevăzute?

Cu secole în urmă, bărbatul Iov – atât de binecuvântat cu toate darurile materiale, s-a trezit năpăstuit grav de tot ceea ce i se poate întâmpla unei ființe umane – s-a așezat cu însoțitorii lui și a adresat următoarea întrebare veșnică, nepieritoare: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?”³. Iov a exprimat lucrul la care cugetă fiecare bărbat sau femeie în viață.

În această dimineață glorioasă de Paște aș dori să pun în discuție întrebarea lui Iov: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?” – și să ofer

răspunsul care nu vine doar în urma unei judecăți profunde, ci și din cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Încep cu lucrurile esențiale.

Dacă există un plan în această lume în care trăim, trebuie să fie și un Proiectant. Cine poate zări multe minuni ale universului fără să creadă că există un plan pentru toată omeniirea? Cine se poate îndoi că există un Proiectant?

În Genesa, aflăm că Marele Proiectant a creat cerul și pământul. „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric”.

„Să fie lumină”, a spus Marele Proiectant, „și a fost lumină”. El a creat cerul. A separat pământul de ape și a spus: „Să dea pământul verdeață... pomi roditori care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ”.

El a creat doi luminători – soarele și luna. Stelele au apărut conform planului Său. El a făcut viețuitoarele din apă și păsările care să zboare deasupra pământului. Și așa a fost. A făcut vitele, fiarele și târătoarele. Planul era aproape complet.

La urmă, El l-a creat pe om după chipul Său – bărbat și femeie – să stăpânească peste toate celelalte viețuitoare.⁴

Doar omul a primit inteligență – un creier, o judecată și un suflet. Doar omul, cu toate aceste calități, a avut capacitatea de a avea credință și speranță, inspirație și ambiție.

Cine ar putea susține cu convingere faptul că omul, cea mai nobilă lucrare a Marelui Proiectant, cu stăpânire asupra tuturor viețuitoarelor, cu creier și voință, cu minte și suflet, cu inteligență și divinitate, ar trebui să-și încheie existența atunci când spiritul îi părăsește templul pământean?

Pentru a înțelege rostul morții, trebuie să apreciem scopul vieții. Lumina

slabă a credinței trebuie să cedeze soarelui de prânz al revelației, prin care noi cunoaștem că am trăit înainte de a ne naște în viața muritoare. În starea noastră premuritoare, am fost fără îndoială, printre fiii și fiicele lui Dumnezeu care au strigat de veselie pentru ocazia de a avea această existență muritoare provocatoare, dar necesară.⁵ Am știut că scopul nostru era să dobândim un trup fizic, să învingem încercările și să dovedim că vom ține poruncile lui Dumnezeu. Tatăl nostru a știut că, datorită naturii stării muritoare, noi vom fi ispitiți, vom păcătui și vom avea lipsuri. Pentru a avea toate șansele de succes, El a prevăzut un Salvator care avea să sufere și să moară pentru noi. Nu numai că El avea să ispășească pentru păcatele noastre, ci, ca parte a ispășirii, El, de asemenea, avea să învingă moartea fizică de care noi urma să avem parte din cauza căderii lui Adam.

Astfel, cu mai mult de 2.000 de ani în urmă, Hristos, Salvatorul nostru, S-a născut în viața muritoare într-un staul din Betleem. Mult prezisul Mesia sosise.

S-a scris foarte puțin despre copilăria lui Isus. Îmi place pasajul din Luca: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”.⁶ Și

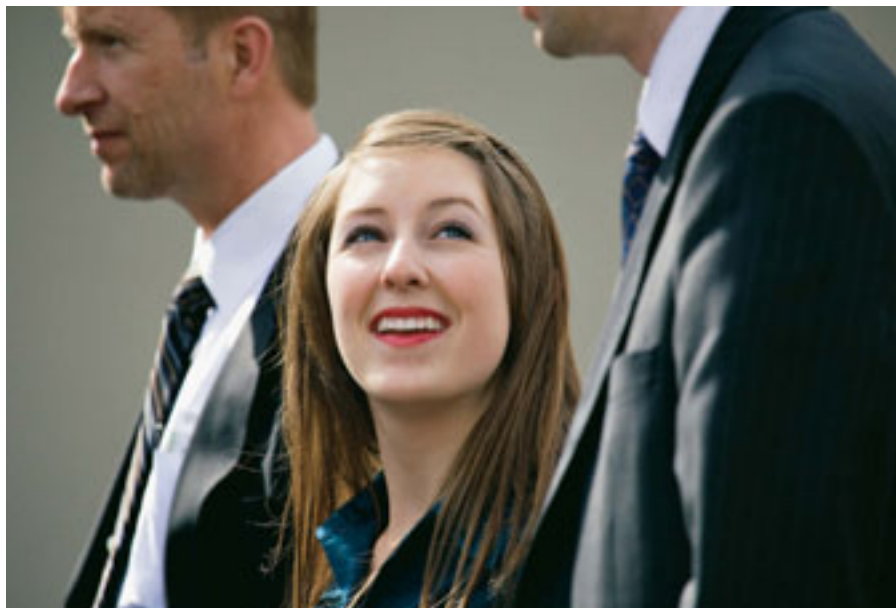
în Faptele apostolilor, este o propoziție scurtă referitoare la Salvator care are o imensă însemnătate: „[Isus] umbla din loc în loc, făcea bine”.⁷

El a fost botezat de Ioan în râul Iordan. I-a chemat pe cei doisprezece apostoli. I-a binecuvântat pe cei bolnavi. I-a făcut pe schilozi să umble, pe orbi să vadă, pe surzi să audă. El i-a adus chiar și pe morți la viață. El a predicat, a mărturisit și a oferit un exemplu perfect pe care să-l urmăm.

Și apoi, misiunea pământeană a Salvatorului lumii s-a apropiat de sfârșit. Ultima cină cu apostolii Săi a avut loc într-o odaie de sus. Urma să aibă parte de Ghetsimani și de crucea de pe dealul „Căpățâna”.

Nicio persoană muritoare nu poate concepe importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Ghetsimani. El Însuși, mai târziu, a descris această experiență: „Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit”.⁸

După agonia din Ghetsimani, stors de putere, El a fost luat cu cruzime de mâini dure și dus înaintea lui Ana, Caiafa, Pilat și Irod. El a fost acuzat și înjurat. Lovituri grele l-au slăbit și mai mult trupul sfâșiat de durere. Sângele

Îi curgea pe față din cauza unei coroane de spini ascuțiți care I-a fost pusă pe cap, găurindu-I fruntea. Și apoi, El a fost dus din nou la Pilat care a cedat strigătelor mulțimii furioase: „Răstignește-L, răstignește-L”.⁹

A fost biciuit cu un bici cu multiple fâșii de piele întreșute cu metale ascuțite și oase. Ridicându-se de sub cruzimea biciuirii, cu pași împleticiți, El Și-a purtat propria cruce până nu a mai putut merge mai departe și altcineva I-a purtat povara pe umeri.

În cele din urmă, pe un deal numit „Căpățâna” trupul Lui rănit a fost bătut în cuie pe cruce, în timp ce ucenicii Săi se uitau neajutorați. Fără milă, El a fost batjocorit, înjurat și luat în derîdere. Cu toate acestea, El a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”.¹⁰

Orele de agonie treceau în timp ce viața I se scurgea. De pe buzele uscate au ieșit cuvintele: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul! Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul”.¹¹

Când liniștea și alinarea unei morți milostive L-au eliberat de durerile vieții pământene, El S-a întors în prezența Tatălui Său.

În ultimul moment, Învățătorul ar fi putut să se răzgândească. Dar nu a făcut-o. El a îndurat toate lucrurile, ca să poată salva toate lucrurile. Trupul Lui fără viață a fost dus în grabă și pus cu grijă într-un mormânt împrumutat.

Nu există cuvinte în scripturile creștine care să însemne mai mult pentru mine decât cele spuse de înger Mariei Magdalena care plângea și celelalte Marii, în prima zi a săptămânii când ele s-au apropiat de mormânt ca să îngrijească trupul Domnului lor. Îngerul a spus:

„Pentru ce căutați între morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat”.¹²

Salvatorul nostru trăia din nou. Cel mai glorios, încurajator și liniștitor eveniment dintre toate evenimentele

din istoria omenirii avusese loc – victoria asupra morții. Durerea și agonia din Ghetsimani și de pe Căpățâna fuseseră șterse. Salvarea omenirii fusese asigurată. Căderea lui Adam fusese răscumpărată.

Mormântul gol din prima dimineață de Paște a fost răspunsul la întrebarea lui Iov: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?”. Tuturor celor care mă auziți, vă declar că, dacă un om moare, el va trăi din nou. Cunoaștem acest lucru pentru că avem lumina adevărului revelat.

„Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.

Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”.¹³

Am citit – și cred – în mărturiile celor care au trăit sentimente de durere la răstignirea lui Hristos și de bucurie la învierea Sa. Am citit – și cred – în mărturiile celor din Lumea Nouă care au fost vizitați de același Domn înviat.

Cred în mărturia celui care, în această dispensație, a vorbit cu Tatăl și cu Fiul într-o dumbravă acum numită sacră și care și-a dat viața, pecetluind acea mărturie cu sângele său. El a declarat:

„Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta

este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!

Pentru că L-am văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu; și I-am auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul Născut al Tatălui”.¹⁴

Întunericul morții poate fi întotdeauna risipit de lumina adevărului revelat. „Eu sunt învierea și viața”¹⁵, a spus Învățătorul. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea”.¹⁶

De-a lungul anilor, am auzit și am citit mărturii mult prea numeroase ca să le pot număra, care mi-au fost împărtășite de oameni care mărturisesc despre adevărul învierii și care au primit în momentele lor de mare nevoie pacea și alinarea promise de Salvator.

Voi menționa doar un fragment dintr-o astfel de relatare. Cu două săptămâni în urmă, am primit o scrisoare emoționantă de la un tată a șapte copii care mi-a scris despre familia sa și, în special, despre fiul său, Jason, care se îmbolnăvise la vârsta de 11 ani. În următorii ani, boala lui Jason a revenit de câteva ori. Acest tată vorbea despre atitudinea pozitivă a lui Jason și de starea lui veselă, în ciuda încercărilor de sănătate. Jason a primit Preoția aaronică la vârsta de 12 ani și „întotdeauna și-a îndeplinit cu credință și sânguință

responsabilitățile, într-un mod excelent, indiferent dacă s-a simțit bine sau nu”. El a primit medalia Eagle Scout (medalia cercetașilor „Vulturul”) la vârsta de 14 ani.

Vara trecută, nu cu mult timp după ce a împlinit 15 ani, Jason a fost internat din nou în spital. Într-una din vizitele sale la Jason, tatăl lui l-a găsit cu ochii închiși. Neștiind dacă Jason dormea sau era treaz, el a început să-i vorbească încetisor. „Jason”, i-a spus, „știu că tu ai trecut prin multe în viața ta scurtă și că starea ta actuală este grea. Chiar dacă ai o luptă uriașă înaintea, nu vreau să-ți pierzi niciodată credința în Isus Hristos”. El a spus că a fost surprins când Jason și-a deschis ochii imediat și a spus cu o voce clară, hotărâtă: „Niciodată!”. Apoi, Jason și-a închis ochii și nu a mai spus nimic.

Tatăl lui a scris: „În această declarație simplă, Jason a exprimat una dintre cele mai puternice și pure mărturii despre Isus Hristos pe care le-am auzit vreodată... Pe măsură ce declarația lui „Niciodată!” mi se întipărea în suflet în ziua aceea, inima mi s-a umplut de bucurie că Tatăl Ceresc mă binecuvântase să fiu tatăl unui asemenea băiat minunat și nobil... A fost ultima dată când l-am auzit declarându-și mărturia despre Hristos”.

Deși familia lui se aștepta ca această spitalizare să fie una dintre spitalizările de rutină, Jason a murit la mai puțin de două săptămâni după aceea. Un

frate și o soră mai mari slujeau în momentul respectiv ca misionari cu timp deplin. Un alt frate, Kyle, tocmai își primise chemarea în misiune. De fapt, chemarea venise mai devreme decât se așteptase și, pe 5 august, chiar cu o săptămână înainte de moartea lui Jason, familia s-a adunat în camera lui de spital pentru ca scrisoarea cu chemarea lui Kyle în misiune să poată fi deschisă acolo și împărtășită de întreaga familie.

În scrisoarea lui către mine, acest tată a inclus o fotografie cu Jason pe patul de spital, cu fratele lui mai mare, Kyle, stând în picioare lângă pat, ținând în mână chemarea sa în misiune. Acest lucru era scris dedesubtul fotografiei: „Chemați să slujească împreună în misiunile lor – de ambele părți ale vălului”.

Fratele lui Jason și sora care slujeau deja în misiunile lor au trimis acasă scrisori frumoase, mângâietoare pentru a fi împărtășite la înmormântarea lui Jason. Sora lui, care slujea în misiunea Argentina, Buenos Aires Vest, a scris printre altele: „Știu că Isus Hristos trăiește și pentru că El trăiește, noi, toți, inclusiv iubitul nostru Jason, va trăi, de asemenea, din nou.... Putem găsi alinare în cunoașterea cu certitudine că am fost pecetluiți împreună ca o familie eternă.... Dacă ne vom strădui să ne supunem și să ne perfecționăm în această viață, îl vom vedea [din

nou]”. Ea a continuat: „[O] scriptură care îmi place de multă vreme are acum o nouă semnificație și importanță în acest moment ... [Din] Apocalipsa, capitoul 21, versetul 4: «El [Dumnezeu] va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut»”.

Praiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, în momentul nostru de cea mai profundă tristețe, putem primi pacea profundă din cuvintele îngerului din prima dimineață de Paște: „Nu este aici, ci a înviat”.¹⁷

*„A-nviat azi Isus, Domnul!
Bucuroși voi să vestiți.
Isus a înfruntat moartea,
Oamenii, toți, fiți fericiți.
Mormântul a fost deschis,
Hristos astăzi a învins.”¹⁸*

Ca unul dintre martorii Lui speciali de pe pământ, în zilele noastre, în această glorioasă duminică de Paște, vă declar că acest lucru este adevărat, în numele Său sfânt – chiar numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru – amin. ■

NOTE

1. Robert Louis Stevenson, „Recviem”, din *An Anthology of Modern Verse*, ed. A. Methuen; London, (1921), p. 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, capitoul 3, ed. (1916), p. 20.
3. Iov 14:14.
4. Vezi Genesa 1:1-27.
5. Vezi Iov 38:7.
6. Luca 2:52.
7. Faptele apostolilor 10:38.
8. Doctrină și legăminte 19:18.
9. Luca 23:21.
10. Luca 23:34.
11. Luca 23:46.
12. Luca 24:5-6.
13. 1 Corinteni 15:21-22.
14. Doctrină și legăminte 76:22-23.
15. Ioan 11:25.
16. Ioan 14:27.
17. Matei 28:6.
18. „Isus a înviat”, *Immuri*, no. 123.